

— (съ насмѣшка). Мислишъ ли, че такива като тебе сж безсмъртни.

— Борецътъ за свободата не умира.

— А ето ти си призованъ тукъ да бждешъ сждентъ, за да умрешъ.

— Да, ще умре тѣлото. Но идеята за свободата — никога! Идеята, до като не е въплотена въ кръстъ може да бжде задушена. Но когато е осветена съ страданията — тогазъ става вѣчна.

— Тия мисли не сж твои. Азъ ги четохъ нѣжде. . . (спомня си). Да, да, четохъ ги въ бунтовнишкото „Право“ (изважда вестника). Ето тука!

— То е писано отъ мене.

— Тѣй ли? Та ти пишешъ и въ стихове!

— Понѣкога.

— Та ти си билъ поетъ!

— Поетъ може да не съмъ, но пѣвецъ на свободата — да!

— А знаешъ ли какво нѣщо е поетъ?

— Бихъ желаялъ да чуя васъ.

(Председателятъ съ движение на ржка показва на другитъ сждии, че Чавдаръ е извѣяна глава. Шепне имъ нѣщо, като да ги убеди въ своята мисль).

Председателя. (Спира погледъ у Чавдаря и дълго го гледа). Слушай Чавдаре: Ти си младъ; главата ти пламти. но съ време, ти ще се оправишъ. Такива като тебе ставатъ добри хора, когато възмжжеятъ. Сега ти си поетъ. По нашия законъ на поетъ и на жена не трѣбва да се дава внимание. По-добре ще направишъ да помълчавашъ. Чакай, сега искамъ да се разговоря съ твоя защитникъ че тогази (обръща се къмъ защитника Джовани) Джовани ефенди, отъ това, което чухме отъ Чавдаря, не мислите ли, че той не е съ всичкия си. . .

Джовани. Това искахъ да кажа и азъ. Чавдаръ Горановъ е челъ много книги. А отъ много книги